

Sygn. akt III K 91/19

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia (del.) Maria Migoń - Karwowska

Protokolant Emilia Tkacz

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – **Radosława Magazowskiego**

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 roku

sprawy **F. W.**

ur. (...) w J.

syna I. i I. z domu S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 6 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt III K 42/18, zmienionym na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 5 grudnia 2018 r. sygn. akt AKa 270/18 za czyny z art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. 91 § 1 k.k., popełnione 17 i 22 stycznia 2018 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 58 ust. 2 i art. 59 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od stycznia 2017 r. do listopada 2017 r., na karę roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 59 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony nieustalonego dnia pomiędzy marcem a majem 2015 r., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną roku pozbawienia wolności, na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres od 22 stycznia 2018 r. godz. 10:35 do 6 czerwca 2018 r. godz. 14:45, na podstawie art. 71 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono umieszczenie skazanego przed wykonaniem kary pozbawienia wolności w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychoaktywnych;

skazany nie rozpoczął wykonywania kary,

2. wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 17 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K 132/18, za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od 20 stycznia 2014 r. do końca czerwca 2014 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 59 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 3 lipca 2017 r. do końca grudnia 2017 r., na karę roku pozbawienia wolności oraz karę łączną roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 71 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono umieszczenie skazanego przed wykonaniem kary pozbawienia wolności w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychoaktywnych;

skazany nie rozpoczął wykonywania kary,

I. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy skazanemu F. W. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku i wymierza mu karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt I części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu F. W. okres zaliczony na poczet kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt III K 42/18, tj. od 22 stycznia 2018 r. godz. 10:35 do 6 czerwca 2018 r. godz. 14:45;

III. na podstawie art. 90 § 1 k.k. w zw. z art. 71 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii stwierdza, iż stosuje się środek zabezpieczający orzeczony wobec skazanego F. W. wyrokami opisanymi w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku w postaci umieszczenia skazanego przed wykonaniem kary pozbawienia wolności w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychoaktywnych;

IV. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdza, iż wyroki podlegające połączeniu ulegają osobnemu wykonaniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

UZASADNIENIE

29 sierpnia 2019 roku obrońca skazanego F. W. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego i połączenie mu kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawach o sygn. akt III K 42/18 i III K 132/18 i wymierzenie mu kary łącznej w wymiarze roku pozbawienia wolności zgodnie z zasadą pełnej absorpcji, z jednoczesnym zaliczeniem na poczet tej kary okresu izolacji skazanego w sprawie o sygn. akt III K 42/18. Nadto obrońca skazanego wniósł o orzeczenie na podstawie art. 71 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii o umieszczeniu skazanego przed wykonaniem kary pozbawienia wolności w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychoaktywnych.

dowód: wniosek o wydanie wyroku łącznego k. 1-2,

W toku prowadzonego postępowania Sąd ustalił, iż F. W. był skazany następującymi wyrokami:

1. wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 6 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt III K 42/18, zmienionym na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 5 grudnia 2018 r. sygn. akt AKa 270/18 za czyny z art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. 91 § 1 k.k., popełnione 17 i 22 stycznia 2018 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 58 ust. 2 i art. 59 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od stycznia 2017 r. do listopada 2017 r., na karę roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 59 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony nieustalonego dnia pomiędzy marcem a majem 2015 r., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną roku pozbawienia wolności, na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres od 22 stycznia 2018 r. godz. 10:35 do 6 czerwca 2018 r. godz. 14:45, na podstawie art. 71 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono umieszczenie skazanego przed wykonaniem kary pozbawienia wolności w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychoaktywnych. Skazany nie rozpoczął wykonywania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

2. wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 17 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K 132/18, za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., popełniony w okresie od 20 stycznia 2014 r. do końca czerwca 2014 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 59 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 3 lipca 2017 r. do końca grudnia 2017 r., na karę roku pozbawienia wolności oraz karę łączną roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 71 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono umieszczenie skazanego przed wykonaniem kary pozbawienia wolności w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychoaktywnych. Skazany nie rozpoczął wykonywania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

dowód: dane o karalności k. 12-13, odpisy orzeczeń k. 16-21;

F. W. jest kawalerem. Mieszka z rodzicami oraz babcią w P.. Ma wykształcenie średnie. Obecnie pracuje jako ratownik, osiągając dochody w wysokości około 3 000 złotych miesięcznie. W miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię. Skazany pomaga w pracach domowych i łoży na utrzymanie domu. Nie utrzymuje kontaktu z osobami o ujemnej opinii społecznej, nie zażywa środków odurzających i nie nadużywa alkoholu. Skazany poddał się leczeniu w związku z uzależnieniem od kilku substancji psychoaktywnych w Stowarzyszeniu (...), (...) i (...) w J.. Ukończył pełny cykl leczenia w ramach terapii grupy zaawansowanej oraz systematycznie uczęszcza na sesje psychoterapii indywidualnej. Dzielnicy z Komisariatu Policji w J. – C. podał, że skazany przestrzega porządku prawnego i wobec niego obecnie nie odnotowano interwencji. Brak również informacji o relacjach ze środowiskiem przestępczym oraz o zażywaniu środków odurzających i nadużywaniu alkoholu.

dowód: wywiad środowiskowy k. 22; zaświadczenie Stowarzyszenia (...) k. 10;

F. W. pozostały do wykonania kary pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 6 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt III K 42/18, zmienionym na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 5 grudnia 2018 r. sygn. akt AKa 270/18 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 17 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K 132/18.

dowód: dane o karalności k. 12-13;

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 569 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Zgodnie z art. 85 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (§ 2 art. 85 k.k.). Oznacza to, iż łączeniu podlegają wyłącznie kary tego samego rodzaju (albo inne podlegające łączeniu – art. 87 § 1 i 2 k.k.) podlegające wykonaniu. Z kolei z art. 91 § 2 k.k. wynika, iż sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo.

Mając na względzie powyższe zasady oraz uznając za wiarygodne dowody z dokumentów Sąd ustalił, że możliwe było połączenie skazanemu kar pozbawienia wolności w sprawach o sygn. akt III K 42/18 oraz III K 132/18 Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze.

Według art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając skazanemu karę łączną w związku z połączeniem kar pozbawienia wolności dopuszczalne było wymierzenie jej w wymiarze od roku pozbawienia wolności, w takiej wysokości orzeczona bowiem zastała najwyższa z jednostkowych kar pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 28 lutego 2012 r. II AKa 10/12 KZS 2012/3/41 wyraził pogląd, iż kara łączna orzekana w wyroku łącznym jest swojego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej skazanego w okresie czasu objętego skazaniami za przestępstwa pozostające w realnym zbiegu. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania: słuszności i celowości, wyrażone przez związek podmiotowo - przedmiotowy i czasowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. O granicach kary łącznej decyduje ścisłość tego związku, więc stopień związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się realnie przestępstw. W aspekcie przedmiotowym związek przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych czynów jak tożsamość pokrzywdzonych, rodzaj naruszonych dóbr prawnych, sposób działania sprawcy, bliskość czasowa poszczególnych przestępstw. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywację bądź pobudki, jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów. Wymierzając zatem skazanemu karę łączną pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze związek przedmiotowy oraz czasowy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które kary podlegały łączeniu. Czyny te charakteryzowały się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, były popełnione przez skazanego w związku z udzielaniem innej osobie, w tym małoletniemu środków odurzających oraz skierowane głównie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nadto skazany działał w długim, czteroletnim okresie – od 20 stycznia 2014 roku do 22 stycznia 2018 roku. Z drugiej jednak strony należy jednak zwrócić uwagę, że skazany posiada pozytywną opinię w miejscu zamieszkania, poddał się leczeniu w związku z uzależnieniem od kilku substancji psychoaktywnych, ukończył pełny cykl leczenia w ramach terapii grupy zaawansowanej oraz systematycznie uczęszcza na sesje psychoterapii indywidualnej. Te działania skazanego przekonują, że zaniechał on przestępczej działalności, a co za tym idzie wykonywane są wobec niego w sposób prawidłowy zapobiegawcze cele kary.

Z istoty kary łącznej wynika, że może ona zostać wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, kumulacji bądź też asperacji. System absorpcji kar znajduje zastosowanie w stosunku do skazanych, których wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, popełnili oni przestępstwa o nieznacznym stopniu szkodliwości społecznej, niewielkim rozmiarze winy, orzeczono wobec nich kary w minimalnym rozmiarze, a nadto poddali się resocjalizacji, zrywając z dotychczasowym nagannym trybem życia. Natomiast system kumulacji kar stosuje się wobec sprawców niepoprawnych, którzy z popełniania przestępstw uczynili sobie źródło utrzymania, dopuścili się czynów o znacznej społecznej szkodliwości i wysokim rozmiarze winy. Szczególne dyrektywy, którymi sąd winien kierować się przy orzekaniu kary łącznej wymienia przepis art. 85a k.k., zgodnie z którym sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Poza tymi regułami należało mieć na uwadze także dyrektywy ogólne sformułowane w art. 53 § 1 i 2 k.k. Niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji, jak wskazano powyżej, traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Takiego szczególnego uzasadnienia Sąd w tej sprawie się nie dopatrywał. Priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji. Zasadę absorpcji stosuje się bowiem wyjątkowo, gdy związek podmiotowo - przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia do jednego przestępstwa jak w wypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw i gdy nie ma potrzeby podwyższenia progu represji karnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 sierpnia 2015 r. II AKa 138/15). W przedmiotowej sprawie, co wskazano wyżej, okoliczności takich sąd nie dostrzegł.

W ocenie Sądu orzeczona wobec skazanego kara łączna roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec F. W. celów kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

W obu wydanych wyrokach w sprawach o sygn. akt III K 42/18 i III K 132/18 wobec F. W. orzeczono - na podstawie art. 71 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - środek zabezpieczający w postaci umieszczenia skazanego przed wykonaniem kary pozbawienia wolności w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychoaktywnych. Z treści art. 90 § 1 k.k. wynika, iż środki zabezpieczające stosuje się, chociażby orzeczono je tylko co do jednego ze zbiegających się przestępstw. Wobec tego Sąd, na podstawie art. 90 § 1 k.k. w zw. z art. 71 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii stwierdził stosowanie wobec skazanego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia przed wykonaniem kary pozbawienia wolności w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychoaktywnych. Chociaż Sąd Najwyższy przyjął, że: "wykładnia gramatyczna art. 90 § 1 KK przekonuje, że przepis ten nie obliguje do wydania w wyroku łącznym odrębnego rozstrzygnięcia w przedmiocie środka zabezpieczającego, który orzeczony został co do któregośkolwiek ze zbiegających się przestępstw, operuje bowiem pojęciem "stosuje się" a nie "orzeka", co zastrzeżone jest (orzekanie) w takim wypadku do kompetencji sądu skazującego" (wyrok SN z 31.10.2008 r., II KK 113/98, LEX nr 468642), to wydaje się jednak, że rozstrzygnięcie takie z uwagi na formułowany w literaturze przedmiotu postulat komunikatywności orzeczeń sądowych w orzeczonym wyroku powinno mieć miejsce. W sytuacji gdy zastosowano środek zabezpieczający, środek ten – mocą normy zawartej w art. 90 § 1 k.k. – podlega wykonaniu w takiej postaci, w jakiej został zastosowany.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 22 stycznia 2018 roku godz. 10:35 do 6 czerwca 2018 roku godz. 14:45, zaliczony w sprawie o sygn. akt III K 42/18.

Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. Sąd stwierdził, że pozostałe nie podlegające łączeniu rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, pozostawia do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego F. W. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając uiszczenie tych kosztów przez skazanego za zbyt uciążliwe.